

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 13 marca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 3 de Barcelona – Hiszpania) – Antonio Márquez Samohano przeciwko Universitat Pompeu Fabra

(Sprawa C-190/13) ⁽¹⁾

(Polityka społeczna — Dyrektywa 99/70/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Uniwersytety — Wykładowcy stowarzyszeni — Kolejne umowy o pracę na czas określony — Klauzula 5 pkt 1 — Środki mające na celu zapobieganie nadużywaniu kolejnych umów o pracę na czas określony — Pojęcie „obiektywnych powodów” uzasadniających zawieranie takich umów — Klauzula 3 — Pojęcie „umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony” — Sankcje — Prawo do odszkodowania — Odmienne traktowanie pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony)

(2014/C 135/18)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 3 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Antonio Márquez Samohano

Strona pozwana: Universitat Pompeu Fabra

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Juzgado de lo Social de Barcelona – Wykładnia klauzul 3 i 5 załącznika do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43) – Umowy o pracę zawarte z administracją publiczną – Wykładowcy uniwersyteccy – Brak środków mających na celu zapobieganie nadużywaniu kolejnych umów o pracę na czas określony

Sentencja

Klauzulę 5 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego w dniu 18 marca 1999 r., znajdującego się w załączniku do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak sporne w postępowaniu krajowym, które pozwala uniwersytetom na ponowne zawieranie kolejnych umów o pracę na czas określony z wykładowcami stowarzyszonymi, bez żadnych ograniczeń dotyczących maksymalnego łącznego czasu trwania tych umów i liczby takich ponownie zawieranych umów, o ile umowy te – czego weryfikacja należy do sądu odsyłającego – są uzasadnione przez obiektywny powód w rozumieniu pkt 1 lit. a) tej klauzuli. Na sądzie tym spoczywa jednakże również obowiązek konkretnego sprawdzenia, czy ponowne zawieranie kolejnych spornych umów o pracę na czas określony miało na celu zaspokojenie tymczasowego zapotrzebowania i czy uregulowanie takie jak sporne w postępowaniu głównym nie jest w gruncie rzeczy wykorzystywane do zaspokajania zwykłych i stałych potrzeb uniwersytetów w dziedzinie zatrudnienia wykładowców.

⁽¹⁾ Dz.U. C 189 z 29.6.2013.